

mission

Ekumenik i världen
Hoppets plats

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
151. årgången

Chef för sv. sektionen
Marika Björkgren-Thylin
tfn 09-1297 265

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 09-1297 263

Understöds koordinatör
Britt-Helen Lindman
tfn 09-1297 266

Informatör
Joanna Lindén
tfn 09-1297 264

Byråsekreterare
Maria Westerling
tfn 09-1297 282

Missionspedagog
Camilla Skrifvars
tfn 09-1297 360

Marika Björkgren-Thylin
Chef för svenska sektionen

Ekumenik – samarbete med rötter i missionen

LEDARE

Ett av de teman som behandlas i detta nummer av tidningen Mission är ekumenik, alltså de kristna samfundens strävan efter gemenskap och samarbete. Från början var kyrkan enad, men under sin tvåtusenåriga historia har den splittrats i många olika grenar. Tyvärr har detta inneburit att kristendomens budskap många gånger har fördunklats av de kristnas inbördes meningsskiljaktigheter.

Även om det genom århundradena hade gjorts enstaka försök till kontakt över samfundsgränserna uppkom samarbete i större skala i början av 1900-talet som en följd av behoven på missionsfälten. Det blev uppenbart för både protestanter och katoliker att det i högsta grad försvårade spridningen av evangeliet när samma grupperingar som misstrodde och föraktade varandra försökte förkunna att Gud är kärlek. Vid den här tidpunkten såg man inom kyrkorna positivt på den kristna missionens framtid och möjligheter. Samtidigt upplevde man att missionen stod inför stora utmaningar och att det behövdes samarbete och koordinering för att arbetet skulle kunna utföras framgångsrikt och trovärdigt.

Varje gång jag påminns om det faktum att samarbetet kyrkor emellan har sin bakgrund i missionen blir jag glad. Det visar nämligen att då kristna fokuserar på det centrala i kristendomen – att förkunna evangeliet – så är det möjligt att bortse från motsättningar och olikheter för att arbeta tillsammans mot ett gemensamt mål. Tyvärr är det ju annars så att kristendomen i dagens läge främst uppmärksammas när media rapporterar om splittringar inom kristenheten, utskrivning ur kyrkan, motstånd mot kvinnliga präster och debatter om homosexualitet. Inför Jesu uppmaning att gå ut i världen för att döpa och lära bleknar betydelsen av de ting som skiljer oss åt och det blir istället viktigt att hålla framme det som förenar kristna av olika slag. Att vi alla har samma Fader, att vi alla tror att Jesus dog för våra synders skull och att vi har evigt liv i himlen som mål.

Att de kristna kan hålla sams och samarbeta är avgörande. Enligt Jesus är kännetecknet för de kristna den ömsesidiga kärleken och kristnas sammanhållning är det starkaste vittnesbördet om Jesus. I sitt avskedstal till lärjungarna i Johannesevangeliet betonar Jesus framför allt de kristnas kärlek och enhet: ”Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig.” (Joh. 17:21) När vi håller samman i kärlek uppfyller vi Kristi bud och förverkligar hans missionsbefallning i världen.

Marika Björkgren-Thylin

CITATET

”Herre Jesus Kristus.
Du är vårt hopp och vår kärlek.
Du är ordet som blev människa,
ljuset som upplyser vinternatten.
Du är förvandlingens stjärna.
Du är det under som heter nåd.
Det brusar av vingar i mörkret.
Med änglarna tillber vi Gud
för din skull.”

Bön ur den svenska evangeliboken: *Julnatten - En Frälsare har fötts åt er!*

Återuppbyggnad i Pakistan

Peshawars stift har redan börjat planera återuppbyggnadsskedet efter sommarens översvämningar i Pakistan.

”Finska Missionssällskapets hjälp kommer att behövas ännu under en lång tid, säger f.d. yrkesofficer Kanwal Isaacs och fortsätter: tillsammans ger vi hopp åt alla dem vars framtid är höljad i dunkel. Att ge hopp är just vår uppgift som kristna.”

Finländska församlingar och enskilda personer har på ett fint sätt svarat på nöden i Pakistan. Förutom den inledande katastrofhjälpen har sällskapet nu goda förutsättningar att stöda det projekt för återhämtning och återuppbyggnad i katastrofområdena som under de närmaste månaderna kommer att inledas i Peshawars stift. Utmaningarna är enorma, men Kanwal Isaacs uttrycker slutligen en försiktig optimism.

”Samarbetet med kyrkornas internationella ACT-nätverk och Finska Missionssällskapet löper väl. För vår egen del gör vi allt som står i vår makt för att de medel som donerats till vårt arbete ska bli använda på ett effektivt och tillförlitligt sätt till förmån för den allra mest utsatta befolkningen i vårt verksamhetsområde.”

Finska Missionssällskapet har finansierat det första skedet i det långvariga projektet som fokuserar på direkt katastrofhjälp. Stiftet har bland annat skaffat mathjälp, hygienartiklar, gaskök, filter, dricksvatten, vattenförvaringskärl och skyddsmaterial för över 700 familjer i Charsadda, Nowshera, Risalpur och Tank.

Familjen Masih tillbringar nätterna på inngården, eftersom det är alltför farligt att sova inomhus på grund av risken för ras. Nätterna håller emellertid redan på att bli kyligare och vintern är i antågande. Foto: Timo Frilander

Läroverket i Oshigambo fyllde 50

Finska Missionssällskapet grundade år 1960 norra Namibias första läroverk i Oshigambo. Grundandet av en högklassig skola i Ambolandet var en stor sak under apartheidtiden, eftersom nästan inga andra än vita hade möjligheter att få utbildning. Skolan som numera drivs av Namibias evangelisk-lutherska kyrka firade sitt 50-årsjubileum 24–25.9.

Missionären Albin Savola hade grundat en folkskola i Oshigambo redan år 1902. Ett par år senare grundades ett hem för föräldralösa barn, en internatskola för flickor och en barntädgård. Alla dessa sköttes av finländska missionärer. Läroverket som inbegriper en mellanskola och ett gymnasium startade år 1960. Det första målet var att höja utbildningsnivån bland de lokala lärarna och prästerna. De första eleverna var 20 lärare, varav fyra kvinnor och 16 män.

Lausannekonferensen i Kapstaden samlade tusentals

Den tredje Lausannekonferensen för världsvid mission hölls i Kapstaden den 16-25 oktober. Lausannedeklarationen från 1974 har blivit en vägvisare för evangelikala kristna över hela världen. Finska Missionssällskapets direktör för utrikesarbetet, Rolf Steffansson, deltog i konferensen. Mer än 4 000 missionsledare och delegater från 200 länder fanns på plats för att tillsammans diskutera mission, evangelisation och evangeliets samhällseliga konsekvenser. Enligt Kyrkans Tidning i Sverige kunde cirka 250 kinesiska delegater inte delta eftersom de nekats utresetillstånd. Konferensen utmynnade i en gemensam förbindelse som talar om den kristna trons grund i den treenige Guden och dess konsekvenser för vittnesbördet om tron i ord och handling. Konferensen ordnades i samarbete med World Evangelical Alliance.

Lausannekonferensen samlar tusentals kristna från hela världen. Foto: Lausanne Movement, <http://www.lausanne.org/cape-town-2010/>

Föräldralösa i Etiopien finner vardagstrygghet

Ylehjälpens fjärde Näsdrag firades den 5 november. De insamlade medlen går bland annat till Finska Missionssällskapets arbete bland föräldralösa barn i Etiopien.

Tiruwork Goshu (16 år) säger att hon blir glad av att vistas vid aktivitetscentret i Dessie, där hon lär sig många praktiska och sociala färdigheter. Sammanlagt 300 barn får möjlighet till ett bättre liv genom sällskapets fadderverksamhet i norra Etiopien.

Medlen från insamlingen används till grundandet av två nya aktivitetscenter i de närliggande städerna Woldiya och Kombolcha. Barnen som deltar i fadderprojektet kommer från familjer som ofta är mycket fattiga, många är föräldralösa på grund av aids och flera är blinda. Utan utomstående hjälp skulle barnen inte kunna gå i skola. En del av barnen lever tillsammans och tar hand om varandra utan stöd från vuxna. Ungefär 70 barn i olika åldrar vistas vid verksamhetscentret i Dessie under sin fritid.

Alem Setegn utexaminerades från Wollo universitet i somras med en examen i ekonomi. Nu söker hon efter arbete. Under tiden sysselsätter hon sig vid centret.

”Jag är mycket glad över verksamhetscentret. Barn i alla åldrar kan komma hit. Här lär man sig många bra saker och vi är som en stor familj. Jag trivs här och nu när jag är stor kan jag undervisa andra och vara en förebild för de yngre”, berättar Alem.

>> Senegal nästa. Anna och Bertrand Tikum återvänder till Afrika i februari 2011.

**”Det viktigaste är
att lyssna”**

Missionskursen, som den här gången ordnas på engelska, lockade rekordmånga deltagare i Helsingfors den här hösten. Anna och Bertrand tillhör vad man kan kalla den nya generationens missionärer: Bertrand är född i Kamerun men flyttade till Finland för fyra år sedan. Just nu går han den engelskspråkiga missionärskursen och är snart redo för sitt nya uppdrag i Senegal.

Anna gick missionskursen år 2001 och studerar nu franska i väntan på att få utforska Afrika på nytt. Hon kommer att arbeta som informatör och koordinator för sällskapets fadderbarnprogram.

– Visst blir det en stor förändring som jag väntar med spänning på. Jag tar steget från att arbeta som diakon i Åbo och kliver in i informatörsrollen i ett helt nytt land.

Anna kommer att rapportera om Finska Missionsällskapets fadderbarnsarbete i norra Senegal. Vi kan alltså se fram emot flera lägesrapporter på svenska de kommande två åren.

– Jag har alltid älskat att skriva. Min bok *Elfenbenshjärtat* har på sätt och vis fungerat som en inkörsport till informatörsjobbet.

Förstärker de lokala församlingarna

Bertrand och Anna kommer delvis att arbeta på franska i Senegal.

– För mig innebär det här inga problem eftersom franska är ett av Kameruns officiella språk. Men Anna har hållit på med krävande intensivstudier i franska hela året, säger Bertrand.

Bertrand kom till Finland för att genomföra en magister-

examen i ekonomi vid Turun Kauppakorkeakoulu år 2006. När han träffade Anna bestämde han sig för att stanna kvar i landet och har sedan dess lärt sig mycket om mission och den lutherska kyrkan.

– Jag blev lutheran i Finland, tidigare var jag katolik. Jag brukar poängtera likheterna istället för olikheterna mellan lutheraner och katoliker, säger Bertrand.

För första gången i Västafrika

Bertrand, som tidigare arbetat inom finanssektorn i Kamerun, ska arbeta som ekonomisk rådgivare för Senegals lutherska kyrka.

– Det här är en av de största utmaningarna hittills. Vi väntar med spänning på vad som ska komma när vi bosätter oss i Fatick.

I Senegal är 94 procent av befolkningen muslimer.

– Att arbeta i ett muslimskt land för säkert med sig mycket nytt. När jag var i Tanzania rörde jag mig mest i kristna kretsar. Men det har alltid varit lätt för oss att tala om religion med vänner från hela världen, oavsett trosinriktning. Muslimer är ofta förstående och uppskattar de kristnas närvaro. I Åbo brukar vi be tillsammans, var och en enligt vår egen trosuppfattning, säger Anna.

Missionär och akademiker

Som utbildad diakon och religionslärare kommer Anna att kunna se på Senegal ur många olika perspektiv.

– Jag kommer att identifiera mig både som religionsvetare och missionär i Senegal.

Varken Anna eller Bertrand har bott så långt västerut i

Afrika tidigare. Paret har skrivit på ett tvåårigt kontrakt för sina arbetsuppgifter. Beskedet kom i maj.

– Nu börjar jag på ett nytt kapitel. När man slutar planera händer en massa spännande saker!

Närmare familjen

Paret Tikum ser fram emot att kunna hälsa på Bertrands familj i Kamerun i västra Afrika.

– Jag har aldrig varit i Kamerun! Familjen väntar och det finns mycket att utforska. Vi har faktiskt en liten tomt i Kamerun med tre kokospalmer på, säger Anna.

Annas debutroman *Elfenbenshjärtat* utkom i höstas. Boken sammanfattar hennes upplevelser från barndomen i Tanzania.

– Det var för mig det mest naturliga sättet att uttrycka vad jag ville få sagt. Jag har läst mycket om missionärsbarns upplevelser, men saknade berättelser om barn under fem år. Verbala barn i tonåren har ofta fått ge uttryck för sina upplevelser.

Om du kunde ge fadderbarnen i Senegal tre saker denna jul, vad skulle det då vara, Anna?

– Jag skulle fråga dem vad de själv vill ha. Ofta föreställer vi oss en sak, när verkligheten är en helt annan. Det viktigaste är att lyssna.

Bertrand håller med.

– Vi hoppas att vi kan vara till nytta och glädje bland de människor som vi kommer att arbeta och leva tillsammans med.

Anna återfann sitt Afrika

Anna Tikum (tidigare Vikström, född i Sibbo), bodde i Tanzania tills hon var fem år

gammal. Barndomens upplevelser, anpassningen till Finland samt återseendena med barndomslandet har resulterat i den nytvign boken *Elfenbenshjärtat*. Jag läser de första hundra sidorna en söndag morgon. Jag är helt uppslukad av de okonstlade orden, ibland rörd till tårar när Anna "förvandlar förlust till rikedom". Anna lär känna barnet inom sig och pusslar ihop sina minnen genom barnet som tumlar runt i Tanzanias röda jord bland Afrikas former och färger. Jag tror att de flesta som har bott en längre tid utomlands, för att sedan återvända hem, kan identifiera sig med författarens berättelser. Resan från barndomens glansbildsvärld till den vuxna individens insikt om vardagslivets realiteter i Tanzania banar väg för en ny grundtrygghet och hemkänsla. En hemkänsla som man kan återfinna var som helst i världen. Processen är poetisk och introspektiv, samtidigt som författarens ärliga, vardagliga och humoristiska berättarröst känns äkta. Utdragen ur dagboken och hennes föräldrars, Kerstin och Erik Vikströms brev, bidrar till autenticiteten, ibland opolerad och rättfram, ibland mångtydig och underfundig. Så här skriver Anna Tikum om sitt älskade Afrika och ett av sina många avsked i *Elfenbenshjärtat*:

"När jag hade vinkat en sista gång och sedan inte såg honom mer började jag storgråta. Urasa var upptagen med att köra nerför berget längs den gropiga vägen, så han märkte säkert ingenting. Efter gråten var det rent inuti mig och omkring oss doftade det gott. Meru är ett berg som doftar gott."

Elfenbenshjärtat, Fontana Media 2010

Finlandssvenskt stöd

Borgå svenska domkyrkoförsamling, Åbo svenska för-

samling, Korsnäs församling, Malax församling och Ekenäs församling kommer att understöda Anna och Bertrand och göra det möjligt att sända iväg dem till Senegal.

Lutherska kyrkan i Senegal

Senegals lutherska kyrka har elva pastorer i sitt församlingsarbete. I Senegal finns 13 församlingar och medlemmarna är ca 4000. Kyrkan är välkänd bland de lokala myndigheterna. Pastorererna och myndigheterna har goda relationer.

Kyrkan vill arbeta för att sprida evangeliet.

Samtidigt vill kyrkan fortsätta bibelskolningen och även stöda utbildningen i församlingsadministration. Kyrkan fortsätter målmedvetet utvecklandet av evangelisationsarbetet som utförs i norra Senegal.

Barnens bank ger alla en chans

Sällskapet har långvarig erfarenhet av arbete bland barn. I Senegal stöds handikappade barn med specialredskap och hälsovård genom fadderverksamheten.

Barnens bank är en fond som gör det möjligt att förverkliga olika enskilda fadderprojekt. Målet med dessa specialprojekt är att hjälpa utsatta barn att integreras i samhället genom dagklubbar och utbildning. Fonden kan också bistå i de situationer då det behövs akut hjälp. Genom Barnens bank kan du vara med och hjälpa världens barn utan att binda dig till ett fadderavtal. Som fadder stöder du ett helt samhälle. Intresserad? Kontakta då Britt-Helen Lindman (tfn. 09 - 1297266).

Text och foto: **Joanna Lindén**
skribenten är informatör vid
Finska Missionssällskapet

Sophie Faye är ett av sällskapetets fadderbarn i Senegal. Tack vare socialt, ekonomiskt och praktiskt stöd har Sophie mycket att se fram emot. Foto: FMS bildarkiv.

Elfenbenshjärtat, Annas debutroman, sätter ord på hemlängtan och kulturkrockar.

Potatisblunder i Nepal

Vår familj hade just gjort sig hemmastadd i Pokhara, Nepal. Våra närmaste grannar var en lärarfamilj på sex personer som vi en dag bjöd hem till oss på mat. Som äkta finländare ville vi bjuda på det bästa – potatis och köttbullar. Det gjorde vi. Jag var mycket stolt över att ha snappat upp något från den nya kulturen och som värdinna serverade jag därför upp maten på tallrikarna. Det blev ordentliga portioner. En annan sak som jag också hade lärt mig var att man ska truga. Ett nej tack är artig och behöver inte betyda att man inte vill ha mera. Men bara ibland! Jag serverade gladeligen mera.

Köttbullarna gick åt, men inte de arma potatisarna. Först när de sista potatisarna åkte skytteltrafik mellan tallrikarna insåg jag att kokta potatisar inte är något för asiater. För dem är mat lika med ris. Jag är glad över att vår vänskap inte kraschade på grund av potatisarna, snarare tvärtom. Hur många gånger har vi inte efteråt skrattat åt den komiska situationen!

Maria Westerling, missionär i Nepal på 80-talet

Att leva för dagen i Iringa

”Igår höll jag en allmän föreläsning för alla på universitetsområdet. Den ordnades som det mesta här – i högsta grad oplanerat. Så sent som på eftermiddagen föregående dag beslöt man att ordna föreläsningen. Skulle informationen om den överhuvudtaget hinna nå någon enda på detta stora universitet med så många olika fakulteter, undrade jag? Och hur ska folk hinna infinna sig redan till följande dag? Då föreläsningen skulle börja kl. 14, var väldigt få åhörare på plats. Jag var övertygad om att mina farhågor skulle besannas. Kvar över två kom mikrofonmannen till platsen och började montera upp en ljudanläggning i den stora salen. När den var på plats och dataprojektorn hade flyttats till ett annat uttag, märkte man att det överhuvudtaget inte kom någon elektricitet därifrån. Som tur var hade jag med mig en skarvsladd med många uttag och till slut fungerade alla apparater. När föreläsningen började en halv timme försenad, hade jag en publik på 150 personer!

En förklaring till den nästan totala bristen på planering är, enligt vad jag hört, att en afrikan inte tänker så mycket på morgondagen. Man har gårdagen och den här dagen, men vem vet om man lever imorgon? Därför planerar man morgondagen först imorgon och inte idag. Hur kan man vara säker på att en utländsk talare verkligen dyker upp? När man ser att han verkligen är på plats börjar man planera.

Fri översättning ur Eero Junkkaalas bok: Kaikki on toisin. Eero är missionär i Tanzania och undervisar på universitetet i Iringa.

Seppo Rissanen
skribenten är direktor för
Finska Missionssällskapet

Julen uppmuntrar oss – sprid godhet

DIREKTORNS HÖRNA

Julen för våra tankar långt tillbaka i tiden, till Jesu födelse. Men julen får oss också att tänka på framtiden och Guds rikes ankomst, då människorna ska befrias från alla förslavande krafter. Den förändring som startade med Kristi födelse, vår förlossare, har ännu inte slutförts.

Evangeliet förändrar både enskilda individer och hela samhällen. Trots detta visar nyhetsflödet dagligen hur människor lider runt omkring i världen, utsatta för ignorans och kärlekslöshet. Som kristna får vi aldrig ge upp. Guds kärlek kallar oss till att trofast vittna om Guds rike.

I somras hölls en internationell ekumenisk missionskonferens i Edinburgh. Konferensen påminde oss om att missionen är en central del av kyrkans väsen. Missionsarbete är ett vittnesbörd om Guds rike. I Edinburgh poängterades det också att kyrkorna måste verka tillsammans för att det kristna vittnesbördet ska vara äkta. Konferensen i Edinburgh resulterade i ett gemensamt uttalande för den världsvida kyrkan och dess mission. Samma tema var aktuellt vid missionskonferensen som hölls 100 år tidigare, år 1910. Men nu har vi nya utmaningar i siktet.

Globaliseringen har fört med sig stora förändringar i kyrkornas liv. Världshistoriens största migrationsvåg och kyrkornas tillväxt i Afrika, Asien och Latinamerika förändrar det kyrkliga livet överallt – också i Finland. Därför utmanar Edinburghkonferensens budskap oss på nya sätt. Hur kan immigranterna hitta sin plats i våra församlingar? Hur kan vi agera tillsammans med söderns kyrkor i ett gemensamt missionsarbete?

Vi kan redan nu observera många olika svar på dessa frågor. I flera församlingar deltar många invandrare i gudstjänsterna. Vid Finska Missionssällskapet märker vi också att missionsarbetet med söderns kyrkor ständigt ökar. Likaså ökar det ekumeniska missionsarbetet.

När vi talar om mission hänvisar vi alltid till Guds agerande i världen. Gud lät Jesus födas till denna värld under den första julen. Gud sände sina apostlar och följeslagare för att sprida evangeliets budskap över hela världen. Gud sänder oss också till de människor som saknar tröst, medmänsklighet och kärlek.

Under det här året har vi därför strävat efter att i större utsträckning agera så att vi förbättrar situationen för de allra mest utsatta i världen. Evangeliets budskap driver oss att agera som en del av Kristi vittnesbörd.

Jag tackar er alla för att ni har visat ert stöd för Finska Missionssällskapet. Jag hoppas att julens budskap ska uppmuntra oss alla att frimodigt sprida godhet och glädje i världen.

Café Ankaret i Borgå engagerar

Varje vecka ställer sig åtta frivilliga till förfogande och driver Café Ankaret i Borgå till förmån för missionen. Tidningen Mission tar reda på hur det hela går till.

– Vem som helst kan sticka sig in på en kopp kaffe men caféet betjänar också församlingens anställda och de som deltar i verksamheten i församlingshemmet, till exempel missionssyfoöreningen, knatterytmikern och samtalsgruppen för män, berättar Gun Ekblom.

Caféverksamheten körde igång hösten 1993 på initiativ av dåvarande domprosten Lars Schmidt. Den f.d. sjömansprästen Schmidt tyckte att också borgåborna behövde en sjömanskyrka, ett vardagsrum dit man kunde sticka sig in för att läsa dagstidningar, få sig en pratstund och dricka en kopp kaffe.

Missionsinsats inspirerar

Hur motiveras då de frivilliga?

Birgitta Lindén, en av cafévärdinnorna, säger att den konkreta missionsinsatsen sporrar henne.

– Jag blev tillfrågad av en granne om jag ville ställa upp som värdinna. Jag lovade följa med en gång. Detta var för ca fem år sedan och här är jag ännu. Jag gör det för att jag tycker om människor och gärna vill göra en konkret insats. Dessutom är det skönt att det baserar sig på frivillighet och att jag själv får välja hur många caféurer jag tar per månad.

Idag kan man göra mycket mera än umgås över en kopp kaffe i café Ankaret. Det säljs böcker, vykort och handarbeten, till exempel sockor, vantar och pannlappar vid samlingsplatsen.

I caféet kan man också sticka lappar som sys ihop till filter och sänds till behövande i Estland och Litauen. Lokala konstnärer har möjlighet ställa ut sina konstverk i caféet, som har en ny utställning varje månad.

Intäkterna från caféverksamheten uppgår till cirka

1 500 euro per år och fördelas mellan Finska Missions-sällskapet, Finlands Sjömanskyrka och Svenska Lutherska Evangeliföreningen.

Mångsidigt arbete

Domkyrkoförsamlingen är såtillvida speciell att den är en av två församlingar i Borgå stift som har en heltidsanställd missionssekreterare. Det betyder ändå inte att det är missionssekreterare Gun Ekblom som står i caféet.

– Till mina uppgifter hör att skaffa fram försäljningsprodukter och se till att det finns tillräckligt många frivilliga i caféet varje gång, säger Ekblom.

Att församlingen har en anställd missionssekreterare innebär ändå att det finns någon som inspirerar och koordinerar de frivilliga och att församlingen kan ordna flera större missionsevenemang under året. Årligen återkommande tillställningar är till exempel missionsjippot på torget på första maj och familjedagen i samarbete med barnsektorn.

Uppfinningsrikedom

Utöver detta ordnar en del av församlingens åtta missionskretsar även egna basarer och auktioner. Ett annat större projekt är den kiosk till förmån för missionen som under sommarmånaderna fungerar i domkyrkans vapenhus. I kiosken kan turister köpa vykort, frimärken och broschyrer. Försäljningen sköts av ungdomar som får en liten ersättning för jobbet.

Café Ankaret i det svenska församlingshemmet håller öppet tisdag-onsdag klockan 10-14 och torsdag klockan 10-16.30.

Ta kontakt

Behöver din församling nya idéer för missionsverksamheten? Slå då en signal till Gun Ekblom i Borgå (tfn 040-526 7483). Hon har en hel del tankar hur man kan stöda och synliggöra missionen som hon gärna delar med sig av.

Text och foto:
Marika Björkgren-Thylin
skribenten är chef
för svenska sektionen

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i februari, skall vara redaktionen till handa senast den 13 januari 2011.

Ett stort tack

till alla som deltog i insamlingen till Pakistan! Samtidigt vill vi tacka alla som genom förbön, ekonomiskt stöd eller på annat sätt varit med i vårt arbete under året som gått.

Tack vare Er har många fått höra Guds ord och kunnat förbättra sina livsvillkor.

Vi önskar Er alla en Fridfull Jul och ett Välsignat Nytt år!

Finska Missionssällskapet r.f.

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

Outi Laukkanen

skribenten är missionär i Taiwan

Tro och riter

KRÖNIKA

Ungdomarna som jobbar på McDonald's i Kaohsiung hade ställt fram ett offerbord för hungriga andar framför snabbmatsrestaurangen. Sedan ställde de sig bakom bordet med rökelsepinnar i händerna. Det här är ett exempel på hur livet i Taiwan kan te sig: Ett möte mellan urgamla traditioner och modern värld, kinesisk och amerikansk kultur, vardag och orientalisk andlighet. Man kan skapa sin egen livsstil bland otaliga möjligheter, bland många språk och religiösa traditioner. Åtminstone i princip. Om inte mamma säger nej. Här lyssnar man ännu på mamma, på gott och ont.

Än en gång står jag och funderar: vad betyder den här traditionen för dessa ungdomar? Tror de själva på förfädernas andar, eller har deras chef eller mamma sagt att man ska göra så här? Är det en tradition i samma klass som midsommarbratorna och julljusen, som inte berättar något om ens tro, utan bara hör till? Eller tänker de att det är säkrast att följa ritualen så att ingenting ont händer? En del människor i Finland kanske låter döpa sina barn bara för att det är en vacker tradition, eller för familjefridens skull. Tyvärr är mina kunskaper i kinesiska ännu alltför begränsade för att jag skulle kunna göra djuplodande intervjuer om ritualernas betydelse. Eller förklara varför jag inte offerar mat eller bränner pengar och rökelse. Nästa år under "spökmånaden" hoppas jag kunna ge en bättre förklaring än "det här existerar inte i Finland".

En del kinesiska kristna tycker illa om rökelse och ritualer. Hos mig väcker de inga speciella känslor, för de trosföreställningar som är förknippade med dem är så främmande för mig. Men här hör dessa element ihop med en folketro som man inte bara kan strunta i, vare sig man tror eller inte. Vardagslivet i Taiwan präglas av ett komplext system av trosföreställningar, fester, vidskepelse, familjetraditioner, kulturarv, filosofi och mänskliga relationer. I Taiwan råder religionsfrihet, men man vill inte sära någon, allra minst föräldrarna. Och det kanske betyder att man måste kompromissa när det gäller tro och traditioner. Men var drar man gränsen mellan tro och tradition? Och är man mera tolerant när det gäller ens eget kulturarv? Ta nu jultomtarna till exempel, de har absolut ingenting att göra med kristen tro.

I den japanska översättningen av Mauri Kunns' jultomtbok kallas jultomtarna "skyddsandar". Dyrkar vi hedniska skyddsandar i Finland? Klart att vi inte gör. De är sagofigurer som hänger med för att de är trevliga, tycker vi. Men en utomstående kan ha svårt att förstå vad det handlar om. Å andra sidan kan de bidra till att man också förpassar Josef och Maria till sagornas värld. Julens egentliga innehåll har blandats med sagor och traditioner och blivit en sådan soppa att många inte längre skiljer dem åt.

Det finns ytterst få samiska trummor kvar i Finland. De har förstörts som hedniska kulturföremål, trots att de idag betraktas som ett viktigt kulturarv. I Afrika bidrar trummorna till att ge gudstjänsterna en lokal prägel. Det här har inte alltid varit självklart. Vissa människor har tyckt att de afrikanska trummorna hör till den hedniska världen. Här på Taiwan tycks det vara rökelsen som väcker anstöt eftersom den taoistiska kulturen är så stark och så nära. Man måste själv dra gränser för att inte tappa bort sig.

Nu ska jag börja planera julen. Jag har inga juldekorationer med mig från Finland, så jag börjar från början. Vad är julens viktigaste budskap? Vilken av de finländska jultraditionerna är mest väsentlig? Vad går att återskapa här? Vad kan jag inte leva utan? Vad vill jag visa för andra? Jag väntar med spänning på resultatet.

Tshologelong sommarläger erbjuder stödundervisning för högstadie- och gymnasieelever. De glada, små filulerna Kenny och Kenosi, står på gården utanför daghemmet Masasi. Foto: Marja Alastalo
Nedan: Under De vackraste julsångerna bärs kollekt upp till förmån för julinsamlingen.

Julens budskap gäller alla **Hoppets plats**

I staden Francistown i Botswana bär nästan hälften av stadens vuxna befolkning på hiv. En stor del av familjerna består av ensamstående mödrar och barn. Tillsammans med den lutherska kyrkan i Botswana hjälper sällskapet barn, ungdomar och familjer som lever under svåra omständigheter. Din hjälp behövs – delta i julinsamlingen.

”Fattigdomen är iögonfallande: en fjärdedel av invånarna lever på mindre än en dollar per dag. Familjernas egna resurser räcker inte till för att försörja barnen och ungdomarna. Det finns också många barn som blivit föräldralösa på grund av aids”, berättar Marja Alastalo som arbetar för sällskapet i Francistown.

Stöd för utsatta familjer

Barn från mindre bemedlade familjer blir väl omskötta på daghemmet Masasi. Försum-

made ungdomar får möjlighet att återuppta sina studier i läsklasser. Läger och fritidsaktiviteter bidrar också till att förbättra deras välmående. Sällskapet erbjuder föräldrarna både psykiskt stöd och konkret hjälp i sitt föräldraskap.

Personalen som arbetar inom projektet Tsholofelong (Hoppets plats) är engagerad och tar väl hand om barnen och ungdomarna.

”Vi försöker undvika utstötning och mobbning genom att hitta på sånger och lekar där man närmar sig varandra. Vi vill skapa en atmosfär där var och en får känna sig älskad och accepterad”, säger Joan Kakuwa vid daghemmet Masasi i Francistown.

Förbättra barnens möjligheter i världen

Intäkterna från julinsamlingen 2010 används till att förbättra barns välfärd på olika håll i världen. Vi fokuserar speciellt på att främja utbildning och hälsovård, förbättra närings-

situationen, minska fattigdomen, förhindra våld, stödja barn vars föräldrar dött i aids, hjälpa barn med funktionshinder. Julinsamlingen, som startade på 1960-talet, är Finska Missionssällskapets äldsta insamling.

De vackraste julsångerna

Vardags sorgerna, glöm dem alla

*Vardags sorgerna, glöm dem alla,
låt ditt sinne bli ungt på nytt!
Julens klockor oss åter kalla,
än har icke dess frid oss flytt!
Kan väl längre ditt hjärta frysa,
kan det gömma sin vinters is,
när den ljuvliga jul ses lysa,
full av kärlek och lov och pris?*

M. Leevi Madetoja
T. Alpo Noponen
Övers. av Nino Runeberg, JT 110

Efterlängtd skolgång blev verklighet

Goratomang Moruti är 14 år och går på sjätte klassen i lågstadiet. Att få gå i skola har varit allt annat än en självklarhet för Goratomang.

” Som liten bodde jag med min mormor i byn Tona. Eftersom min mormor inte skickade mig till skolan blev jag efter mina jämnåriga kamrater. När jag var 9 år kom min moster och hämtade mig till mamma, som bor i Francistown. Mamma i sin tur ordnade så jag fick komma med i en läskunnighetsklass som drevs inom projektet Hoppets plats. Där träffade jag andra som inte heller gått i skola tidigare.

Jag gick i läskunnighetsklassen i ett år. Vi lärde oss läsa, skriva setswana och göra enkla räkneuppgifter. Vi fick också

lära oss hur man uppför sig och hur man sköter sin hälsa. Man berättade också för oss om Jesus. Det var roligt att vara med i klassen.

Efter läskunnighetsklassen hjälpte personalen på Hoppets plats mig att få börja i grundskolan. Där har jag nu gått fem år och jag har klarat mig riktigt bra. I år flyttades jag mitt i året från femte klass till sjätte klass. Lärarna tyckte säkert att jag klarar mig så bra att jag kan gå i en högre klass.

Hemma har vi haft mycket problem. Mamma är arbetslös och hon är ofta sjuk. Från Hoppets plats har vi fått mat, kläder och hygienartiklar så vi klarat oss. Då jag har problem, vet jag att jag alltid kan berätta om dem för personalen på Hoppets plats. De uppmunt-

rar oss att orka vidare. Också mamma får råd av dem. Förra helgen var hon på en rekreationdag för föräldrar och den hade visst varit mycket bra.

Min lillasyster har i tre år gått i Hoppets plats' daghem Masasi. Nu har hon börjat i förskolan. Min lillebror har börjat gå i dagis. Själv får jag äta lunch varje dag vid Hoppets Plats. Jag är också med i deras eftermiddagsverksamhet om jag hinner efter skolan. Varje år har vi också ett läger som jag alltid ser fram emot. Jag är glad att jag får gå i skola. Jag drömmer om att en dag få bli läkare”.

Goratomang Moruti drömmer om att bli läkare.
Foto: Marja Alastalo

Text: **Joanna Lindén/
Britt-Helen Lindman**

JULINSAMLINGEN 2010

Julens budskap gäller alla

Intäkterna från Finska Missionssällskapets julinsamling används i år till arbetet för barns välfärd. Delta i insamlingen och ge barn möjlighet till en bättre morgondag.

Ge en gåva till julinsamlingen!

VIA BANKEN	TEXTMEDDELANDE	RING	INTERNET
Sampo 800014-161130 Meddelande JULEN10 IBAN: FI38 8000 1400 1611 30 BIC: DABAFIHH	Sänd meddelandet JUL5 (5 euro) eller JUL10 (10 euro) till numret 16160	0600 01515 (15,07 € + lna)	www.mission.fi/julinsamling

Tack för din gåva. Vi önskar dig en fridfull jul.

Insamlingstillstånd OKH 626A för 2009-2010, beviljat 3.12.2008 av Länsstyrelsen i Södra Finlands län. Insamlingstillstånd Nr 238 K14 för 2010 beviljat 21.10.2009 av Ålands Landskapsregering. Insamlade medel används åren 2011-2012 för Finska Missionssällskapets arbete för samhälligt rättvisa och diakoni.

Så här når hjälpen fram:

- 1 € Mat för en person, en dag
- 10 € Fem skolhäften
- 20 € Hygienartiklar för ett barn, en månad
- 40 € Skolskjuts för en månad
- 80 € Skoluniform, skor och ylletröja för en skolelev
- 100 € Två veckors stödundervisning för en skolelev
- 200 € Terminsavgiften för ett barn på daghemmet Masasi
- 800 € Två lägerdagar för 50 barn och ungdomar

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

Château de Bossey, centret för ekumenisk bildning i Schweiz.

Världsvid ekumenik förenar

De kristna samfundens strävan efter gemenskap och samarbete har sina rötter i den världsvida missionen. Kyrkornas världsråd verkar idag i hjärtat av Genève. Utmaningarna är många och samarbetsparterna hundratal. Hur kan världsrådet verka för fred och försoning i världen?

Kyrkornas världsråd samlade i år 17 deltagare från sina samarbetsorganisationer och kyrkor till det årliga seminariet i ekumenisk bildning i Schweiz. Seminariet, som i år pågick 26-30 september, är en arena för dialog kring mellankyrkligt samarbete, religion och utveckling samt globalt påverkansarbete.

Tara Tautari, programansvarig för utbildning och ekumeniska frågor vid världsrådets huvudkvarter, poängterar hur viktiga de enskilda medlemmarna är.

– Kyrkornas världsråd utgår alltid från sina samarbetsparter, det vill säga våra partnerkyrkor, medlemsorganisationer och sist men inte minst: församlingsmedlemmar och medborgare världen över.

En stark röst i samhället

Kyrkornas världsråd vill skapa enighet mellan kyrkor och folk i världen. Men kan KV verkligen fungera som en enande röst som både beslutsfattare,

massmedia och medborgare uppmärksammar?

– Visst är det möjligt. Samtidigt måste vi se till att det inte skapas splittringar mellan våra medlemskyrkor när vi deltar i olika offentliga debatter. Vi vill höras globalt, till exempel genom att uppmärksamma orättvisor och konflikter, men samtidigt verka för enhet och respekt, säger Hielke Wolters, verksamhetsledare för programverksamheten vid KV.

Wolters påpekar att världsrådet måste beakta alla sina medlemskyrkors olika perspektiv och åsikter: från liberala till konservativa, från protestantiska till ortodoxa kyrkor och från och med idag också de

karismatiska kyrkorna, som börjat samarbete mera med världsrådet.

Samarbete med Förenta Nationerna

Kyrkornas Världsråd bildades i ett sargat Europa, efter andra världskriget. Kyrkorna behövde gå samman och stå sida vid sida i en ekumenisk rörelse. Idag är arbetet för fred och försoning fortfarande av hög prioritet.

Förenta Nationernas vecka för påverkansarbete, UN Advocacy Week, samlade 120 personer den 27 september till 1 oktober vid det ekumeniska högkvarteret i Genève.

– Världsrådet spelade en central roll i kampen

FN:s vecka för påverkansarbete ordnades i samarbete med Kyrkornas världsråd i Genève. Sessionen om Israel-Palestina den 28 september fokuserade på mänskliga rättigheter.

Tid för samvaro och reflektion. Marit Norén (i förgrunden) från Svenska kyrkan deltog i det ekumeniska seminariet. Här vid lägerelden i skogen utanför Château de Bossey.

Finska Missionssällskapet representerades också av Kari Salonen och Raija Hurskainen (i förgrunden) vid seminariet för ekumenisk bildning.

mot apartheid i Sydafrika. I modern tid står vi sedan länge inför en mycket stor utmaning: Israel-Palestina-konflikten, säger George Hazou, ordförande för centralkommittén för kyrkorna i Mellanöstern vid KV.

Under Israel- och Palestinasessionen den 29 september analyserades flera fredsmodeller för området. Både enstats- och tvåstatsmodellerna bedömdes dock som orealistiska i dagsläget. Istället flyttades fokus över till de mänskliga rättigheterna och grundstenarna för en fredsprocess mellan Israel och Palestina.

Rabbin Brian Walt från USA poängterade dessutom att vi måste lära oss att skilja på judendom, judisk tro och Israelisk nationalpolitik för att kunna inleda en fredsprocess i de splittrade områdena.

En kamp om vatten?

De palestinska områdena hör idag till världens fattigaste. Israel har full kontroll över säkerhet och planering samt tillgången på vatten i en del av områdena på Västbanken. Enligt Glo-

bal Finland får en fjärdedel av hushållen mindre än 50 liter vatten per dag och person. I de värst drabbade områdena på Västbanken är motsvarande mängd 10-15 liter.

– Det handlar till stor del om kampen om vatten och odlingsmark. Betlehem har tidvis tillgång till vatten bara tre dagar i veckan, säger paneldeltagare och rådgivare Xavier Abu Eid, bosatt i Betlehem.

I samband med FN-sessionen lobbade en Gaza-panel också för befriande av invånarna i de ockuperade områdena i Gaza.

Afrika med i spelet

Flera internationella organisationer verkar under samma tak i det ekumeniska centret i Genève: bland annat Lutherska världsförbundet, Ecumenical Advocacy Alliance och kyrkornas samarbetsorganisation för utvecklingsarbete, ACT Alliance.

Peter Prove, direktör för Ecumenical Advocacy Alliance, har under hösten engagerat sig i EAA:s internationella kampanj för mat-

säkerhet. Också han har ett exempel på lokalt agerande.

– Det här är ett exempel på hur vi på ett praktiskt sätt lyckats engagera lokala kyrkor i Afrika i vår verksamhet, säger Prove och visar upp en broschyr för matsäkerhet som producerats av kyrkorådet i Nigeria.

Lutherska världsförbundets informatör Paulina Mumia berättar om ett annat lyckat samarbetsprojekt med LWF:s partnerkyrkor i Afrika.

– Vi bestämde oss för att producera ett nummer av vår medlemstidning lokalt, tillsammans med flera afrikanska kyrkor. På så sätt sparade vi in portokostnaderna och kunde samtidigt engagera lokala förmågor.

Missionen grunden för bistånd

Inom ramen för mission, internationell diakoni och utvecklingsarbete talas det allt oftare om religionens inverkan på den demokratiska utvecklingen. Men vad kan vi rent praktiskt bygga vår argumentation på när vi talar om utvecklingsarbete och tro?

– Tron på Kristus förnyar människor. Tron hjälper oss att distansera oss från våra egna intressen och vår egoism, den motiverar och inger hopp, säger Michael Taylor, professor i teologi vid University of Birmingham och tidigare chef för Christian Aid i Storbritannien.

Taylor påminde om att missionsorganisationerna ligger till grund för dagens utvecklingsarbete.

– Eftersom missionsorganisationerna arbetar långsiktigt i partnerskap med lokala kyrkor är deras verksamhet oftast effektivare i jämförelse med andra organisationer. Till utveckling hör alltså evangeliets potential. Religionsfrihet omfattar rätten till att bedriva mission samtidigt som vi lyssnar till och respekterar varandra. Missionsarbetet kan bidra med försoning i nationer som söker inre enighet.

Hielke Wolters tycker att Kyrkornas världsråd ska påverka makthavare och engagera sig i samhällsdebatter.

Text och foto: Joanna Lindén
skribenten är informatör vid Finska Missionssällskapet

Det finns miljontals gästarbetare från Asien i Ryssland. Många lockas av möjligheterna till byggnadsarbete i Sankt Petersburg. Keltto församling når ut till en del av de hjälpbehövande.

Teologiska institutet i Keltto: studenter formar framtiden

Ingermanlands kyrka firar sitt 400-års jubileum inkommande år. Vid det teologiska institutet i Keltto förbereder sig just nu ett 20-tal studenter av olika åldrar på framtidens utmaningar. Studenterna delar en gemensam dröm: att tillsammans arbeta för kyrkans framtid.

Många av studenterna har rest tusentals kilometer för sina studier: de kommer ända från Chita, Omsk Murmansk och Vitryssland. Studenterna i Keltto säger att Rysslands framtida präster och diakoner drivs av sitt kall. En rysk präst förtjänar cirka 200 euro i månaden. Det här innebär att många präster måste arbeta dubbla skiften och ha flera arbeten för att klara ekonomin.

– Pengar oroar mig ändå inte. Jag är övertygad om att tron på Kristus förändrar människan och att evangeliet behövs överallt, säger Pavel som kommer från Chita, 6000 kilometer från Keltto.

Vladimir Yakushov från Murmansk poängterar viktigen av mission i Ryssland.

– De andliga behoven är stora efter Sovjetunionens

kollaps. Väckelsen har varit stark i Murmansk och kyrkan fungerar som en trygghet i människornas liv.

Stepanin Valerij från Omsk säger att ryssarna har blivit allt öppnare för att tala om religion sedan 1990-talet.

– Under sovjettiden fungerade kyrkan i hemlighet i Omsk. Nu får vi verka fritt vid sidan av den ortodoxa kyrkan och människor har blivit allt vanare att tala öppet om religion. Det här var så gott som omöjligt för 20 år sedan.

Efim Hudrjashov är en av institutets yngsta teologistudenter med många års studier framför sig.

– Jag har länge vetat att jag vill arbeta inom kyrkan. Jag har redan hunnit praktisera i min församling i Sortavala. Kyrkan har en viktig roll i samhället och nya präster behövs hela tiden.

Väl förberedda

Vid det teologiska institutet utbildas kyrkans anställda: diakoni- och ungdomsarbetare, söndagsskolesekreterare, kantorer, präster och diakoner. Här sammanstrålar kristna från

hela Ryssland för att utbyta tankar och sporra varandra. Institutet har verkat i Keltto sedan början av 1990-talet.

Aleksej Sanjejev har flyttat från Buriatien i östra Sibirien för att studera teologi i Keltto.

– Gemenskapen här betyder mycket för mig, speciellt eftersom jag rest lång väg för att studera här. Det här är en lugn och inspirerande plats. Hemma i Buriatien finns det mycket att göra. Många tyr sig ännu till naturreligioner och saknar kontakt med kyrkan.

Biskop Aare Kuukauppi har en vidsträckt kyrka att sköta. Han ansvarar för över 80 församlingar från Karelen till Murmansk i östra Sibirien.

– Här är vi en minoritetskyrka, med alla utmaningar och glädjeämnen som det innebär. Kyrkan växer i alla prosterier. Gemenskapen är stark – kyrkan fungerar som ett andra hem i Ryssland.

Internationell kompetens

Institutets rektor, Fjodor Tulyinin, säger att tiden i Keltto förbereder studenterna för det hårda arbetet

som väntar dem i Ryssland.

– De teologiska studierna tar 4,5 år att slutföra. Studierna leder till en internationellt erkänd kandidat- eller magisterexamen. Cirka 200 studenter deltar i våra kurser varje år. Många av de här studenterna arbetar på frivilligbasis i församlingarna.

Under vårterminen 2011 kommer fem nya studenter att börja studera teologi i Keltto. Behovet av utbildning är stort inom kyrkan. Eftersom institutet i Keltto är det enda utbildningscentret inom den Ingermanländska kyrkan är deltagandet i kurserna livligt.

– Det behövs arbetskraft på alla områden så att kyrkan kan nå flera människor, till exempel barn- och ungdomsarbetet är en växande och viktig sektor, säger Dina Korepanova från Birk.

Människor viktigare än makt

Hannu Heikkilä, Finska Missionssällskapets områdesrepresentant i Keltto, låter handen svepa över den stora Rysslandskartan som hänger i hans arbetsrum.

– Ingermanlands kyrka arbetar på ett ofantligt

stort område. Ekumenik och påverkansarbete är komplicerade frågor i Ryssland eftersom vi tillhör en minoritetskyrka och inte är sammankopplade med statsmakten, säger Hannu Heikkilä.

Den ingermanländska kyrkan har aldrig befunnit sig i någon maktposition.

– Vi har istället alltid fokuserat på att tjäna människor. Behoven är stora speciellt i Sibirien, säger biskop Kuukauppi.

Vladimir Yakushov har arbetat med radio- och tv-produktion för den lutherska kyrkan i Murmansk.

– Det har varit speciellt svårt att debattera frågor som berör minoritetskyrkan i Murmansk. Situationen blev så ohållbar att jag sa upp mig och flyttade hit till Keltto för att studera istället.

Keltto församling hjälper gästarbetare

Man beräknar att det finns 4-9 miljoner immigranter i Ryssland. Största delen av dem kommer från Kaukasus och tidigare sovjetstater i mellersta Asien. 40 procent arbetar i byggnadsbranschen och även som vägarbetare, gatusopare, städare och diskare. Miljontals immigranter uppehåller sig olagligt i landet vilket lockar arbetsgivare att använda dem som billig arbetskraft.

– Keltto församling har arbetat bland immigranter i Sankt Petersburg i några års tid. Immigranterna och gästarbetarna kommer bland annat från Uzbekistan och Tadzjikistan, säger Ivan Laptev, församling- präst i Keltto.

Kyrkan utmanas av arbetet bland gästarbetarna, som ofta har en muslimsk bakgrund.

– Kyrkan kan möta dessa människor och visa dem kärlek enligt Kristi exempel, förklarar Tuulikki Vilhunen, informatör för Ingermanlands kyrka i Sankt Petersburg.

Familjen Heikkilä siktar på Uralprosteriet

Christina och Andrej Heikkilä förbereder sig just nu på sitt nästa missionärsuppdrag i Ural. Det kommer att innebära en betydligt längre resa än till deras förra arbetsfält, Keltto.

– Gemenskapen bland de kristna är stark i Uralprosteriet, men behoven är ofantligt stora, säger Andrej.

Sällskapet har arbetat i Ryssland sedan år 1994 och har förbundit sig att stöda kyrkans personalutbildning, utvecklingen av administrationen och missionsarbetet i Ryssland.

– Missionen och renlärigheten är viktiga inom den Ingermanländska kyrkan, säger Heikkilä.

400 år av gemenskap

Inkommande år firar Ingermanlands kyrka sitt 400-års jubileum. Firandet inleds med en högmässa i S:ta Marias kyrka i Sankt Petersburg den 16 januari 2011. Under året följer sedan en mängd festligheter och konserter.

– Huvudfesten firas i Moloskovit den 30-31 juli. Jubileumsåret kommer att uppmärksammas både i Ryssland och internationellt, säger informatör Tuulikki Vilhunen.

Text och foto: **Joanna Lindén** skribenten är informatör vid Finska Missionssällskapet

”Gemenskapen vid institutet betyder mycket för mig, speciellt eftersom jag har rest lång väg för att studera här”, säger Stepanin Valerij från Omsk.

Olesja Ivarovskaja har slutfört sina studier i teologi och ser fram emot att börja arbeta för den ingermanländska kyrkan.

Fakta: Från deportation till nygrundande

Den ingermanländska evangelisk-lutherska kyrkan i Ryssland, Ingermanlands kyrka, grundades år 1611 i Karelen då den första finskspråkiga församlingen bildades i Lempäälä. Många finländare flyttade från Viborg och östra Finland till Ingermanland efter freden i Stolbova 1617, då Ingermanland och en stor del av Baltikum införlivades med Sverige.

Den lutherska kyrkan fortsatte växa under 1600- och 1700-talen. Kyrkan blev ett hem för nyinflyttade, som kunde bevara sin nationalitet, kultur och modersmål genom den kyrkliga gemenskapen. Kyrkan undervisade finska i församlingarna fram till 1680-talet. Då Finland införlivades med Ryssland år 1809 uppstod en nära kontakt mellan kyrkan i Ingermanland och Finlands kyrka.

Efter oktoberrevolutionen 1917 nationaliserades kyrkornas egendom. Under Stalins tid fängslades och deporterades 60 000 ingermanlänningar. Tio-tusentals sändes till tvångsarbete i olika delar av landet, främst Sibirien. Alla kyrkor stängdes fram till 1938. Ingermanlands evangelisk-lutherska kyrka i Ryssland grundades efter Sovjetunionens upplösning.

www.inkerinkirkko.fi

Kyrkan i Keltto har byggts med finländskt stöd. Idag besöks kyrkan ofta av finländska turister. Foto: Samuel Forsblom

Så här kan en vanlig vardag se ut för lokalbefolkningen i ett land med många invånare och bilägare. Foto: Gunborg Silván.

Esse församling hann också kryssa fram på kanalerna i centrum av Sankt Petersburg. Foto: Foto: Gunborg Silván.

Österbottningar besökte Keltto församling

Rysslandsresa. Esse församling ordnade en resa till den Ingermanländska kyrkan i Keltto för att besöka avtalsmissionärerna Christina och Andrej Heikkilä med familj. "För de flesta av oss var det nattvardsfirandet tillsammans med församlingen i Keltto som hade etsat sig fast i våra minnen", skriver Terése Forsblom och Anso Ede från Pedersöre.

Tidigt på morgonen den första maj fylldes en buss med förväntansfulla och sömniga passagerare från Pedersöre med omnejd. Totalt 39 resenärer i alla åldrar bänkade sig för en lång bussresa till det stora grannlandet i öster, Ryssland. Det var Esse församling, med Gunborg Silván i spetsen, som fungerade som arrangör för resan till Ingermanlands evangelisk-lutherska kyrka i Keltto, utanför Sankt Petersburg.

"Esse församlings resegrupp togs emot hjärtligt i vår församling. Det blev ett par intensiva dagar när de bekantade sig med missionsfältet", säger sällskapet missionär i Ryssland, Andrej Heikkilä.

Många äventyr på vägen

Så här skriver Terése Forsblom och Anso Ede om sin resa:

Vår första upplevelse fick vi när vi skulle passera gränsen. Det är ingen enkel procedur att ta sig in till Ryssland, men det hjälper att hålla sig lugn. Så efter att ha visat våra pass ett flertal gånger fick vi passera och fortsätta bussresan på rysk mark. Redan efter att vi passerat gränsen kunde vi se förändringar i naturen. Längs dikesrenen låg ofantligt mycket skräp och skogen var ovårdad.

En bit in i Ryssland firade vi att passkontrollen hade löpt någorlunda smärtfritt. Gunborgs mor hade bakat munkar kvällen innan avfärden och bjöd nu hela busslasten på dessa goda bakverk. Det var ju trots allt första maj, även i Ryssland.

Liturgi på finska och ryska

Ett par timmar senare var vi framme i den lilla byn Keltto där vi blev varmt mottagna av familjen Heikkilä. Vi blev serverade rysk kvällsmat och inkvarterades sedan i rum inredda för två personer på teologiska institutets internat.

Söndagen inleddes med en rysk-finsk högmässa tillsammans med våra ryska vänner. Liturgin gick på både finska och ryska medan predikan var enbart på ryska. I Keltto firas alltid nattvard och högmässorna räcker som

regel närmare två timmar. Barnen deltar inte i själva högmässan under predikan utan har under den tiden söndagsskola i ett annat rum. Men till nattvarden återvänder de till kyrksalen och tar tillsammans med de vuxna del av den.

Efter högmässan fick vi dricka kyrkkaffe tillsammans med församlingen. Denna högmässa var en fin upplevelse och något som de flesta av oss kommer att bevara som ett speciellt minne från resan.

Församlingen i Pusjkin välkomnade

På eftermiddagen besökte vi en annan rysk församling som finns i Pusjkin, en lite större ort som också ligger inom Sankt Petersburgområdet. Där fick vi bekanta oss med deras kyrka och dess historia samt hur församlingen verkar idag. Även där fick vi ett varmt mottagande och blev serverade kaffe och goda bullar. Söndagen avslutades med kvällsmat hemma hos familjen Heikkilä i god gemenskap.

Efter frukost på måndag morgon begav vi oss med buss in till Sankt Petersburg, en stad med cirka fem miljoner invånare. Trafiken runt om och i staden är en upplevelse i sig och kommer inte till rätta med enbart ord. För

oss finländare kan trafiken i huvudstadsregionen ibland kännas stressande men jämfört med trafiken i Ryssland är det ingenting. Däremot kan vi inte annat än beundra vår duktige busschaufför Johan Eklund, som lugn som en filbunke, tog oss fram på Sankt Petersburgs gator.

Gemenskap över språkgränserna

Det förlängda veckoslutet var över då tisdagen kom emot och det blev det dags att styra färden hemåt. Det var en busslast med blandade känslor som rullade över gränsen till Finland. Resan hade varit både lyckad och givande, även om det fanns mycket som vi lämnat ogjort och utforskat. I bussen på vägen hem gick vi tillsammans igenom våra upplevelser och intryck.

För de flesta av oss var det just nattvardsfirandet tillsammans med församlingen i Keltto som hade etsat sig fast i våra minnen. Att vi trots våra olikheter och våra olika modersmål kunde dela gemenskapen var något som berörde. Resan gav mersmak och vi ser fram emot att få besöka vårt grannland snart igen!

Text och foto:
Terése Forsblom / Anso Ede

Mänskliga rättigheter sporrar matsäkerhet

Med kvinnor i spetsen. Den internationella matsäkerhetsrapporten, "Right to Food and Nutrition", lanserades vid Finska Missions-sällskapets seminarium om matsäkerhet. Rapporten betonar vikten av internationell övervakning i synnerhet i affärer där utländska storföretag skaffar mark i u-länder.

Kampanjkoordinatören Angeline Munzara vid Ecumenical Advocacy Alliance framhöll i början av sitt tal att en sjättedel av jordens invånare svälter. Största delen av dem bor i Afrika i de länder som ligger söder om Sahara.

Munzara sade att antalet människor som svälter i världen har stigit. Hon befarar att det viktigaste av FN:s millenniemål, att halvera antalet svältande före år 2015, inte kommer att uppnås utan drastiska insatser.

Jordägandeförhållanden avgör

En orsak till att antalet svältande har ökat är markövertagningen i u-länderna. Enligt rapporten köper utländska storföretag mark i Afrika, Asien och Latinamerika, ofta med staternas tillstånd.

Dessa investeringar försämrar befolkningens odlingsmöjligheter och leder till och med till att invånarna tvångsflyttas. Lokalinvanorna står ofta maktlösa, eftersom de inte känner till sina rättigheter.

Som ett exempel nämnde Munzara en libysk firma som för två år sedan arrenderade mark på 50 år i Ma-

lina i Mali. På ett 100 000 hektar stort område odlar firman hybridris som exporteras främst till Libyen.

Invånarna i området har inte fått någon information om avtalets innehåll. Firman har låtit gräva en 40 km lång bevattningskanal på området och byggt vägar utan att konsekvenserna för invånarnas livsmiljö har undersökts.

Det är de 150 familjer som bor på området som lider av ombyggnadsarbetena. På grund av dem kommer de lokala odlarna inte längre åt att hämta vatten ur floden Niger, som under torrperioden har varit deras vattenkälla.

Lättare för kvinnor att äga mark i Namibia

Biträdande kanslichef vid Namibias jord- och kolonisationsministerium Hannu Shipena berättade hur kvinnors rättigheter att inneha mark har förbättrats i landet.

– På vissa områden överlåter staten mark åt de fattiga genom ett livslångt avtal. Kvinnorna ansvarar för ungefär hälften av hushållen i landets norra del. Männen har av tradition gett sig av till bosättningscentrumen i söder för att söka arbete, säger Shipena.

Tidigare överläts mark endast i mannens namn. Om mannen avled före sin hustru måste hon lämna sitt hem och sin mark, eftersom mannen ärvdes av sin bror eller någon annan manlig släkting. Änkan fråntogs till och med lös egendom.

Namibias grundlag fastställer att könen är jämlika

inför lagen. År 1998 trädde ett markanvändningsdirektiv i kraft som säkerställer kvinnornas rätt att få mark, testamentera eller arva mark.

Ny lagstiftning skyddar

Enligt Shipena skulle lagen ha förblivit en ren formalitet om inte stamhövdingarna hade ingripit.

År 1995 samlades de regionala kungarna och övriga traditionella ledarna i Namibias norra delar. De beslöt att skrida till åtgärder för att skydda kvinnor och barn så att de inte körs iväg från sina hem när mannen avlidit.

Enligt Shipena var det här ett betydelsefullt beslut, eftersom de traditionella ledarna verkar på gräsrotsnivå.

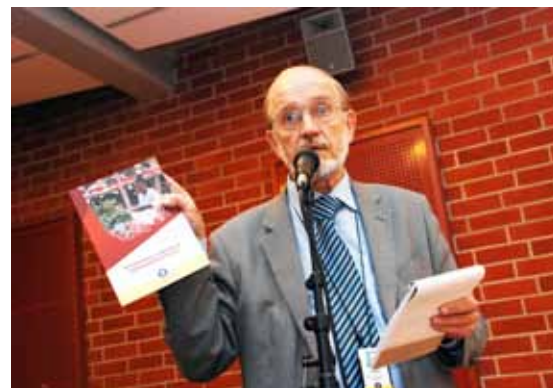
Nu ger lagen änkan rätt att inneha mark sedan maken dött. Shipena ser ännu ett problem i lagen, eftersom markinnehavet nästan alltid tecknas i mannens namn. Kvinnornas rättigheter kan enligt honom ytterligare förbättras så att markinnehavet tecknas i båda makarnas namn.

Rapporten Right to Food and Nutrition är ett samarbete mellan biståndsorganisationer, finansierad av Bread for the World, Interchurch Organisation for Development Cooperation och Food First Information and Action Network. Rapporten finns i pdf-format på adressen www.rtfn-watch.org.

Text:
Paula Laajalahti

Latyr Sarr och Diayi Kama tröskar hirs i Senegal. Odlingsmark är en förutsättning för all livsmedelsproduktion. Foto: Paula Laajalahti

Ambassadör Jorma Paukku från utrikesministeriet presenterade Finlands utvecklingspolitiska linje för matsäkerhet. Foto: Joanna Lindén

Angelina Munzara konstaterade att markövertag, klimatförändringen och handeln med utsäde, som domineras av storbolag, ökar antalet hungrande i världen. Foto: Joanna Lindén

Frivilligarbete för missionen

Vill du vara med och arbeta för missionen på ett konkret sätt? Finska Missionssällskapet håller på att bygga upp ett nätverk av människor som är intresserade av mission och som är beredda att göra en praktisk insats för missionsarbetet. Genom nätverket av frivilliga hoppas vi kunna få kontakt med dem som redan jobbar för missionen på olika sätt samt nå nya människor som söker ett sätt att konkret göra en insats på hemmaplan.

Nätverket är tänkt att vara en grupp som vi på Finska Missionssällskapet kan vända oss till då vi ordnar olika evenemang, basarer och missionsfester där det ofta behövs praktisk hjälp med till exempel försäljning, tolkning och transporter.

Det är också meningen att du som frivillig själva kan komma med idéer till evenemang som till exempel konserter, missionskvällar, bönegrupper med mera. Genom nätverket har du själv också möjlighet att komma i kontakt med andra missionsintres-

serade för att tillsammans kunna ordna olika evenemang.

Vi planerar att en gång per år ordna en träff för alla frivilligarbetare: ett utmärkt tillfälle att lära känna varandra samt utbyta idéer och tankar kring frivilligverksamheten.

Den som är med i Finska Missionssällskapets nätverk av frivilliga kommer också att regelbundet få infobrev per e-post som berättar nyheter från missionsfälten och arbetet här hemma. Infobreven kommer också att berätta om vilka evenemang som är på gång runt om i Borgå stift samt föra fram aktuella förbönsämnen som rör missionsarbetet.

Alla är välkomna att göra en insats, stor eller liten. Om du är intresserad av att vara med i frivilligverksamheten, om du har idéer om vad man kunde göra eller om du har frågor rörande frivilligarbetet, ta gärna kontakt med missionspedagog Camilla Skrifvars, tfn 043-8240640, camilla.skrifvars@mission.fi

Vill du jobba med mission?

Sällskapets nya arbetsplatser utomlands offentliggörs i februari 2011.

Följ med våra annonser!

Se vad som erbjuds just nu:

http://www.mission.fi/tyo_maailmalla/tyohon_ulkomaille/nyt_haetaan/

Julkort för delad glädje

Nu kan du beställa Finska Missionssällskapets julkort! Julkortet kostar ingenting, men när du skickar det som julhälsning, betalar du in 5, 10, 20 eller 25 euro som går till rent vatten, vaccinationer, söndagsskola eller ett lamm. Bankgiro medföljer korten. Beställ korten från fms@mission.fi eller tfn 09-1297 282

Hon försvarar Indiens kastlösa

Priscilla Singh, indisk författare, har lett Lutherska Världsförbundets kommission för arbetet bland kvinnor i samhället och i kyrkan i tio års tid. Nu har hon gått i pension men kommer att fortsätta engagera sig för kvinnornas rättigheter och för kyrkans arbete.

Singh säger att hon som kristen kraftigt motsätter sig kastsystemet i Indien. Singh tillhör tamilkyrkan och har kämpat för dess rättigheter under hela sin yrkeskarriär i Genève.

– Jag har aldrig glömt mitt folk trots att jag jobbat i Europa. Jag besöker min tamilkyrka i Indien

varje år. Jag är lycklig lottad eftersom jag kan göra min röst hörd angående kastfrågor i Indien. Det är få som har något att säga till om på den här punkten. Som kristen anser jag att vi alla är likvärdiga. Kastsystemet är helt förkastligt enligt Kristi lära.

Singh brinner för missionen och säger att hon alltid gett inbjudningar från missionsorganisationer hög prioritet. Singh poängterade hur viktigt det är att mission och utvecklingsarbete går hand i hand:

– Finska Missionsällskapet har uppnått en bra balans i sitt arbete ute i världen. Det här är

mycket viktigt i länder som Indien där den lutherska kyrkan är i minoritetsposition. Det går inte att förkunna evangelium om människorna lider.

Singh är expert på genusfrågor och har under sina verksamhetsår i Genève specialiserat sig på frågor kring makt och jämlikhet. Arbetet har varit intensivt och hon ser nu fram emot att satsa på det andliga arbetet och sitt författarskap.

– Jag har hunnit samla mycket material under årens lopp. Nu ser jag fram emot möjligheten att kunna ge ut en bok med andakter som fokuserar på kvinnor.

Text och foto: Joanna Lindén

Händelsekalendern

6.12. Självständighetsdagsbasar på Finska Missionsällskapet i Helsingfors, klockan 9:30-15, Observatoriegatan 18.

10-12.12. Joy to the world, en weekend för unga vuxna på Päiväkumpu, Orivesi. Språk: Engelska

År 2011

17-21.1. Barnsafarin "Mera Glädje" i Närpes.

24-28.1. Barnsafarin "Mera Glädje" i Nykarleby.

12.2. Körworkshop med Furaha i Dragsfjärd och konsert i Kimito.

13.2. Högmässa och missionstillfälle med Furaha i Västanfjärd.

14.2. "Från världens tak". Aktualitetsdag i mission i Köklax kapell, Esbo.

19.3. Frimärks- och myntauktion på Finska Missionsällskapet.

20.3. Högmässa och missionstillfälle med Furaha i Grankulla.

Missionsfest i Borgå 17-19 juni 2011.

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:

Sampo 800014-161130

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Församlingarnas kollekt m.m.

Sampo 800016-60710

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

Sampo 800016-60710

referensnummer 450 000 00023

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Maja Haikolas minnesfond,

skriv MAJA i meddelanderutan

Sampo 800014-161130

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

Stillhet och ro i det ekumeniska kapellet i Bossey. Foto: Joanna Lindén.

Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt

I kyrkor runt om i vårt land samlas man vid denna tid på året för att sjunga de gamla kära sångerna och psalmerna som hör ihop med advents- och jultiden. Jag tror att psalmen "Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt" för många finländare är julpsalmen framom andra. I den psalmen sammanfattas mycket av det som är det verkligt väsentliga för julen.

"Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt i signad juletid. Giv mig Guds ära, änglavakt och över jorden frid." Så här sjunger vi i den första versen, medan våra tankar kanske osökt glider iväg till allt det som ännu är ogjort inför julen. Visst är det lätt att vi rycks med i den allmänna julstressen och köphysterin som alltid accelererar den här tiden på året. Nu skall hemmet städas och pyntas, nu skall julförsändelser skickas iväg, nu skall det bakas och ordnas med julmaten, nu skall julklappar inhandlas (om det inte redan gjorts)... Julen har för många blivit den tid på året som är den mest hektiska, det vill säga något helt annat än vad psalmen förkunnar.

Det är allt skäl att fundera över hur nödvändiga alla dessa "måsten" egentligen är. Tid och kraft har vi i olika mått. En gyllene medelväg är kanske att göra det man orkar med. Psalmens ord vill mana oss till besinning. Det är inte glitter och prakt som vi djupast behöver, utan gemenskap med Gud, hans beskydd och hans frid.

"Giv mig en fest som gläder mest, den konung jag har bett till gäst" Julen är inte heller en högtid först och främst för vår egen skull, utan en fest som firas till minne av honom som en gång föddes i ett stall och som en dag skall komma tillbaka på himmelens skyar. Han är både festföremålet och den konung psalmen förebådar.

I den andra versen sjunger vi: *"Giv mig ett hem på fosterjord, en gran med barn i ring, en kväll i ljus med Herrens ord och mörker där omkring"*. Vad är det som är det verkligt viktiga i tillvaron? Är det prylar och materiellt överflöd? Är det karriär och höglön? Är det att bli känd och beundrad? Knappast. Julpsalmen påminner oss om att det väsentliga i livet är värden av ett helt annat slag. Att vi får ha ett hem på fosterjord är något vi får vara tacksamma över. Också i adventstiden påminns vi om detta när vi den 6 december varje år firar vår självständighetsdag. Funderar vi någon gång över vad det innebär att vi får leva i frihet, utan förtryck? Det är nämligen inte alla i vår värld förunnat att få bo i ett tryggt och självständigt land.

Julen är också gemenskapens högtid. Den inbjuder oss att satsa på våra relationer. Under julen skall vi passa på att tillbringa tid tillsammans med våra nära och kära, med familj, släkt och vänner. Vi får med psalmens ord be om ett *"... bo med samvetsro,*

med glad förtröstan, hopp och tro", samtidigt som vi får komma ihåg alla splittrade hem och dem som känner sig ensamma och inte har förmånen att få umgås med anhöriga och vänner.

I den tredje versen lyder psalmens ord: *"Till hög, till låg, till rik, till arm, kom belga julefrid. Kom barnaglad, kom hjärtevarm i världens vintertid."* Ingen har monopol på julen. Oberoende av var vi befinner oss på samhällsskalan, så får vi be om att julens frid och dess budskap skall få bryta in i en värld som inte bara årstidsmässigt befinner sig i en vintertid. Vi får be om att Kristusluset också skulle få värma upp ett allt kallare samhällsklimat.

"Du ende som ej skiftar om, min Herre och min konung kom". Det viktigaste i psalmen kommer till sist. Julens huvudbudskap handlar sist och slutligen om en person – Jesus Kristus. Han är vår fasta klippta i livets alla skiften och han är också konungen som vi väntar på. Det är också honom som vi får bjuda in i våra hem nu under julen. Han vill vara centrum för vårt julfirande. Utan Jesus är det svårt att uppnå någon verklig julefrid. Så låt oss välkomna honom också denna jul och låta honom få vara julens Herre.

Marcus Jakobsson
Skribenten är församlingspastor
i Närpes församling

